

Krešimir Dugan
(1942-2001)

U srijedu, 21. veljače 2001. godine preminuo je Krešimir Dugan. Izgubili smo kolegu. Ali što smo time rekli? Premalo. Gotovo ništa.

Izgubili smo prijatelja. Otišao je čovjek. Rasplinula se punina okružja kojim smo zajedno trajali. Kako vratiti onaj nevjerojatan pejzaž u kojem smo bili? Bez Kreše – teško. I vjerojatno nikada više.

Krešo se rodio u obitelji poznatih skladatelja i orguljaša 8. ožujka 1942. godine u Zagrebu. Gimnaziju pohađa u svom gradu. Diplomirao je na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1969. godine, stekavši tako stručni naziv diplomirani pravnik. Prije dolaska u Arhiv promijenio je više zaposlenja. Kod nas se zaposlio u drugoj polovici svog radnog vijeka.

Svo vrijeme radio je u Odsjeku za nadzor nad pismohranama (Vanjska služba). Njegov najvažniji stručni rad bili su šematizmi. Radi se o seriji šematizama na kojima je radio doslovno do posljednjeg dana. U prvom planu nalazila se državna uprava, zatim slijede pravosuđe, asocijacije u gospodarstvu i na kraju šematizam državnih fondova, zajednica i SIZ-ova, kao i financijsko-kreditnih ustanova. To mu je i donijelo zvanje arhivist-specijalist. Po njima će, u smislu stručnog doprinosa, ostati zapamćen – i bez obzira kako to neki cijenili sigurno je da će ih listati i buduće generacije. Sigurno je također da se bez njih neće moći, jer radi se o podlozi za sav stručni rad u arhivskoj struci.

Isto tako, savjesno je i minuciozno pratio bespregledne propise tražeći ono važno za arhivski rad i struku, sistematizirano je sastavljao službene bilješke, promemorije, obavljao terenske preglede, sastavljao zapisnike, prevodio tekstove iz struke sa slovenskog, išao na ruku korisnicima i njihovim traženjima itd. Teško je ovdje nabrojati sve i sjetiti se svega – a toga je, u pogledu struke, bilo mnogo.

Kao što je rečeno, potječe iz svestrane obitelji. Takav je i sam bio. Svestran. Rukopisna ostavština njegovog djeda Franje Dugana (autora vokalne, komorne i crkvene glazbe te pisca nekoliko glazbenih priručnika, a također i profesora matematike i fizike), čuva se u našem Arhivu. Otac mu je također bio glazbenik i liječnik, a majka profesorica glazbene kulture. Obitelj, a i vlastiti interesi, usmjerili su ga i oblikovali u vrlo obrazovanog i načitanog čovjeka, po struci pravnik, ali i odličnog poznavatelja povijesti, književnosti, glazbe, umjetnosti, a u mladosti je dosta i putovao. Baka, kako je zvao svoju voljenu pomajku, jednom je ispričala kako se Krešo lijepo zaigrao i na velikom papiru nacrtao izmišljenu državu sa stanovnicima, gradovima, rijekama, planinama, cestama. Kreši je bila dovoljna vlastita mašta.

No, bio je odrastao čovjek, odrastao s velikim *O*. Gospodin, uljuđen i dostojanstven. Gospodin starog kova, kakvih je sve manje ili ih gotovo nema. Gospodin on-

da, kada danas inflacija tog pojma sasvim narušava njegov prvotni smisao. U Krešinom smislu taj pojam ima gotovo titularan status. Bio je odmjeren i smiren. Bio je iznad konflikata, ne zato jer ne bi bio spreman za svakodnevnu borbu, već zato što je svojim životnim stavom već unaprijed bio pobjednik. A njegov životni stav bio je: Dobrota. Svi nasrtaji na dobrotu topili bi se pred njegovim dobrohotnim zidinama. Krešo je pobjeđivao uvijek, a nasrtaji bi zastajali posramljeni.

Također, njegov životni moto bio je humor. Danas upravo cinično zvuči da smo umirali od smijeha kada bi Krešo počeo s pričom – ali upravo je tako bilo. Nenadmašno. Neponovljivo. I njegov humor bio je dobronamjieran, neopterećen. Zbog njegova humora nikada nikome nije bilo neugodno – taj humor nije bolio, nije bio sebičan, za vlastitu promociju, a protiv drugoga. Krešin govor i Krešin humor nisu imali skrivenih značenja. Nikada.

Što zapravo reći na kraju? Možda Krešin posljednji pozdrav u petak 16. veljače: "Evo ja Vas sad sve pozdravljam, ugodan vikend, lijepo se odmorite i vidimo se u ponedjeljak." Negdje ćemo se jednog ponedjeljka naći, i to nas tješi.

Hrvoje Kirić